

Есе про війну
Ярослава Гавриш

Я раніше багато чула про війни, читала книги про ці події, дивилася фільми, і мені було не по собі від почуттів, що виникали тоді, десь в глибині душі. Але я ніколи б не подумала, що війна торкнеться і України. Я проживала спокійне життя, так, іноді було нелегко і я думала, що «все погано», але виявилось, що все може бути набагато гіршим. Зі збірки Гавриш Владислави та Гавриш Ярослави «Як хочеться повернутися у рідне місто Слов'янськ!»:

Моя кімната без вікна,
Уламки скла засипали підлогу.
І з діркою тепер моя стіна.
Рідня жива – подякую я Богу...

І тепер, знаходячись у чужій квартирі у місці, що знаходиться далеко від рідного дому, прокидаючись кожного ранку у чужому ліжку, ідучи чужими, сірими дорогами бачачи обличчя перехожих, зовсім незнайомих, своє минуле життя я згадую як найкраще і хочу повернутися до нього. Тепер те життя – лише спогади, спогади!..

Тоді здавалося, час плине так повільно, а зараз летить зі швидкістю світла. Я навіть не уявляю, не усвідомлюю, що війна триває вже більше року. Через це я іноді не вірю, що вчусь в дев'ятому класі, а не в сьомому. Все, що зараз відбувається, ніби прірва, інше життя, яке я бачу вві сні. І сподіваюсь, що скоро прокинусь що нарешті буде мир. І все ж таки я стверджую сама собі, що треба жити зараз, насолоджуватися тим, що маю. Я намагаюсь не зациклюватися на негативних подіях, що приносе війна. Навчання частково допомагає відволіктися.

За цей час я винесла для себе деякі речі на перший план, які не розуміла раніше: не відкладати на потім; бути оптимістом – легше жити; цінувати життя; бути готовим до змін.

Насправді, війна – найжахливіший час, в якому доводиться жити, бо це час змін. Я повністю підтримую слова Конфуція: «Не дай Боже Вам жити в

епосі змін», бо тоді говорити про майбутнє, планувати, сподіватись на щось – безглуздо. Людина не відчуває спокою, фундаменту, на який можна спертися. Кожен знаходиться в стресовому стані на стадії очікування кращого. Але ж час іде, роки минають, обернешся – і вже те, що, здавалось, запам'ятаєш на все життя, було десять років потому.

Отже, війна – жах, через який ламаються людські долі, сім'ї. Населення гине тисячами, в дітей віднімають дитинство. Майбутнє ніби в тумані.

Але я сподіваюсь, що скоро настане мир, війна закінчиться, закінчиться справедливо для всіх!